

очи отъ удивление предъ собствената си речъ, той вижда не Ирина, и кръчма, и имоти, а вижда далечни морета, и параходни комини, и мачти, и японски фенери, и палми.

— Но, — заговаря Ирина нѣкакъ виновно, защото бѣ разбрала малко отъ брѣтвежа му. — Но ти никога не ми писа и азъ, повѣрвай, съвсемъ те бѣхъ забравила. И после ти... навѣрно си жененъ?

— Не, Ирино.

Тя не се радва на своя шепотъ. Тя изобщо не е свикнала да се дѣли отъ своя разумъ. Но все пакъ, по чудо, въ очитѣ ѝ, които сж единствениятъ остатъкъ отъ нейната недавнашна младостъ, се ражда едно пламъче.

— А не си ли сгоденъ?

Той се взира въ нея. Страхува се отъ кашата, която може да обѣрка, и въпрѣки всичко се усмихва съвсемъ, съвсемъ интимно.

— Да, азъ наистина съмъ сгоденъ. Но това, Ирино, е една толкова нещастна и обѣркана история

— Разкажи ми я, разкажи ми я.

— Ти надали ще ме разберешъ.

— О!...

— Преди много години работѣхъ въ една океанска химия. Казваше се... Жоржета.

— Жоржета? Какво хубаво име!

— Да, Жоржета. Готвѣхме се да тръгнемъ отъ Бордо за Кайро. Бѣхме натоварили бодливъ телъ. Тъкмо когато събираме вжжетата, на кея спира автомобилъ, слиза едно момиче и тича нагоре при менъ. — „Господинъ капитанъ, това писмо“... — Азъ не съмъ капитанъ, азъ съмъ помощникъ кърмчия, но дайте да видя писмото. — Прочетохъ го. Хм, тя бѣше една обѣркана работа. Азъ, разбира се,